

১৯৫১, অক্টোবৰ ৪।

জয়লাল আগৰৱালা বনাম ৰাজ্য
ইউনিয়ন অফ ইণ্ডিয়া-হস্তক্ষেপকাৰী।

বিচান চান্দ মোহতা বনাম ৰাজ্য

[মুখ্য ন্যায়াধীশ হৰিলাল কানিয়া, পতঞ্জলি সাস্ত্ৰী,
মুখৰজী, দাস আৰু চন্দ্ৰশেখৰ আয়াৰ ন্যায়াধীশ]

অত্যাৱশ্যকীয় যোগান (অস্থায়ী ক্ষমতা) আইন (১৯৪৬ চনৰ xxiv), এছ.এছ. ১ (৩), ৭-"বাদ পৰা এলেকাবোৰৰ বাবে প্রযোজ্যতা"-আইনৰ ম্যাদ গভৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ দ্বাৰা ব্ৰিটিছ ভাৰতত সম্প্ৰসাৰিত, আৰু সংবিধানৰ দ্বাৰা ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন, ১৯৪৭-বাদ পৰা ক্ষেত্ৰত আইন বলবৎ হৈ আছে নে নাই- আইনী ক্ষমতাৰ নতুন অধিসূচনা-প্ৰতিনিধিত্বৰ প্ৰয়োজনীয়তা-ভাৰত চৰকাৰ আইন, ১৯৩৫, এছ ৯২ (১)।

অত্যাৱশ্যকীয় যোগান (অস্থায়ী ক্ষমতা) আইন (১৯৪৬চনৰ xxiv) ১৯ নৱেম্বৰ, ১৯৪৬ তাৰিখে কাৰ্যকৰী হৈছিল। এটা অধিসূচনাৰ দ্বাৰা ১৪ ডিচেম্বৰ, ১৯৪৬ তাৰিখ, চৰকাৰৰ ধাৰা ৯২ (১)ৰ অধীনত ভাৰত চৰকাৰ আইন, ১৯৩৫ ৰ ৰাজ্যপালে নিৰ্দেশ দিছিল যে আইনখন দাৰ্জিলিং জিলাত প্ৰযোজ্য হ'ব যিটো এটা "বাদ পৰা এলেকা" আছিল। অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ ধাৰা ১ (৩) অনুসৰি প্ৰদান কৰা হৈছে ম্যাদৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ বন্ধ হ'ব ভাৰতৰ ধাৰা ৪ ত উল্লেখ কৰা হৈছে (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু আইনসভা) আইন, ১৯৪৬। ৰাজ্যপালৰ দ্বাৰা জাৰী কৰা এক জাননীৰ দ্বাৰা- ধাৰা ৪-ৰ অধীনত অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ কাৰ্যকলাপ সাধাৰণ ১৯৪৮ চনৰ ৩১ মাৰ্চলৈ বৃদ্ধি কৰা হৈছিল। ১৯৪৭ চনৰ ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন গৃহীত হোৱাৰ পিছত ১৯৪৬ চনৰ ওপৰোক্ত ভাৰত আইনৰ ধাৰা ৪ ৰ অধীনত সংসদৰ সদনৰ ক্ষমতা যি সংবিধান সভাত ন্যস্ত কৰা হৈছিল, সেই সংবিধান সভাই অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ কাৰ্যকলাপ ৩১ মাৰ্চ, ১৯৫০ লৈকে সম্প্ৰসাৰিত কৰাৰ প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰে, ১৯৪৯ চনৰ ১৪ অক্টোবৰত দাৰ্জিলিঙৰ ভিতৰত সংঘটিত এক আইনৰ সন্দৰ্ভত আইনখনৰ ৭ নং ধাৰাৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত হোৱা আপীলকাৰীয়ে দাবী কৰিছিল যে এই আইনখন দাৰ্জিলিং জিলালৈ বৈধভাৱে সম্প্ৰসাৰিত কৰা হোৱা নাছিল আৰু সেয়েহে কথিত অপৰাধৰ তাৰিখত তাত বলবৎ কৰা হোৱা নাছিল। ৰাজ্যপালৰ অধিসূচনাই ইয়াৰ প্ৰযোজ্যতাৰ বাবে কোনো নিৰ্দিষ্ট ম্যাদ নিৰ্ধাৰণ নকৰাকৈ দাৰ্জিলিং জিলালৈ আইনখন সম্প্ৰসাৰিত কৰাৰ লগে লগে, এই আইনখন ভাৰতৰ বাকী অংশত কাৰ্যকৰী হৈ থকালৈকে আৰু ভাৰত চৰকাৰৰ আইন ১৯৩৫ চনৰ ধাৰা ৯২ (১)ৰ অধীনত ৰাজ্যপালৰ নতুন অধিসূচনা প্ৰযোজ্য হৈ থাকিব, সেইটো প্ৰয়োজনীয় নাছিল। ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইনৰ উপ ধাৰা ৯ আৰু ১৯ ৰ অধীনত কৰা অভিযোজনৰ অধীনত সংসদৰ সদনসমূহক প্ৰদান কৰা ক্ষমতা সংবিধান সভাত ন্যস্ত কৰা হয় আৰু আইনখন কথিত উলংঘনৰ তাৰিখত দাৰ্জিলিং জিলাত আইনখন বলবৎ আছিল।

লগতে ধৰি ৰাখিছিল যে এই ক্ষেত্ৰত আইনী ক্ষমতা প্ৰতিনিধিত্বৰ কোনো প্ৰশ্নই নাছিল কিয়নো আইনসভাই নিজেই নিজৰ মন প্ৰয়োগ কৰিছিল আৰু আইনখনৰ ম্যাদ নিৰ্ধাৰণ কৰিছিল, কেৱল ব্যৱস্থাসমূহক এক নিৰ্দিষ্ট ধৰণে কাম কৰিবলৈ সৰ্বাধিক ম্যাদত উপনীত হ'বলৈ বাধ্য কৰিছিল।

ফৌজদাৰী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ : ফৌজদাৰী আপীল ১৯৫০ চনৰ নং ৭ আৰু ১৯৫১ চনৰ ২৫ নম্বৰ। ১৯৫০ চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ৭ আছিল ১৯৫০ চনৰ ২৩ মে তাৰিখৰ কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৰায় আৰু আদেশৰ অনুচ্ছেদ ১৩৪ (১) (c)ৰ অধীনত, ১৯৫০ চনৰ চৰকাৰী আপীল নং ২ আৰু ১৯৫১ চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ২৫ ত ৪ মে ১৯৫০ তাৰিখৰ একেখন আদালতৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা বিশেষ ছুটিৰ দ্বাৰা আপীল কৰা হৈছিল, ১৯৫০ চনৰ অপৰাধী সংশোধন নং ১৩২ ত।

অজিত কুমাৰ দত্ত আৰু এছ. এন. মুখাৰ্জী ৰ বাবে দুয়োটা আপীলত আপীলকাৰী।

দুয়োটা আপীলত উত্তৰদাতাৰ বাবে বি. সেন।

হস্তক্ষেপকাৰীৰ বাবে জি. এন. য়োশী।

১৯৫১ অক্টোবৰ ৪। আদালতৰ ৰায় টো ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা হৈছিল-

ন্যায়াধীশ চন্দ্ৰশেখৰ আয়াৰ- এই দুটা অপৰাধমূলক আপীল কলিকতাৰ উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দ্বাৰা আপীলকাৰীসকলৰ দোষী সাব্যস্ত হোৱাৰ পৰা। প্ৰথম ক্ষেত্ৰত, ভাৰতৰ সংবিধানৰ অনুচ্ছেদ ১৩৪ (১) (c)ৰ অধীনত উচ্চ ন্যায়ালয়ে এই ন্যায়ালয়ত আপীল কৰাৰ বাবে ছুটি মঞ্জুৰ কৰিছিল। দ্বিতীয় ক্ষেত্ৰত, সংবিধানৰ অনুচ্ছেদ ১৩৬ (১)ৰ অধীনত এই ন্যায়ালয়ে আপীল কৰাৰ বাবে বিশেষ ছুটি প্ৰদান কৰিছিল। আপীলবোৰ একেলগে শুনা হৈছিল, কিন্তু যিহেতু সেইবোৰ বিভিন্ন পক্ষৰ দ্বাৰা হয় আৰু তথ্যবোৰ বেলেগ, দুটা পৃথক ৰায় দিয়াটো বাঞ্ছনীয়।

১৯৫০চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ৭।

পশ্চিম বংগ ৰাজ্যৰ দাৰ্জিলিং জিলাৰ পুলবজাৰৰ এখন খুচুৰা দোকানত বিক্ৰেতা হৈ থকা আপীলকাৰী জয়লাল আগৰৱালাৰ বিৰুদ্ধে নিয়ন্ত্ৰিত মূল্যতকৈ অধিক মূল্যত বস্ত্ৰ কাপোৰৰ টুকুৰা বিক্ৰী কৰাৰ অভিযোগ উত্থাপন কৰা হৈছিল। এই উলংঘনৰ বাবে কপাহ বস্ত্ৰৰ দফা ২৪ (১)ৰ ব্যৱস্থাসমূহৰ ভিতৰত নিয়ন্ত্ৰণ আদেশ, ১৯৪৮, তেওঁক দাৰ্জিলিঙৰ উপ-বিভাগীয় দণ্ডাধীশে ১৯৪৬ চনৰ অত্যাৱশ্যকীয় যোগান (অস্থায়ী ক্ষমতা) আইন (আইন এক্সএক্সআইভি)ৰ ধাৰা ৭ ৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত কৰিছিল (ইয়াৰ পিছত অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন বুলি কোৱা হৈছিল), আৰু ছয় মাহৰ সশ্রম কাৰাদণ্ড বিহা হৈছিল। সত্ৰ ন্যায়াধীশৰ ওচৰত আবেদন কৰাৰ পিছত, আপীলকাৰীজনক দুটা ভিত্তিত নিৰ্দোষ সাব্যস্ত কৰা হৈছিল, যেনে (১) যে কপাহ বস্ত্ৰ নিয়ন্ত্ৰণ আদেশৰ দফা ৩৬-ৰ দ্বাৰা প্ৰয়োজন অনুসৰি গোচৰৰ বাবে আগতে কোনো অনুমোদন প্ৰাপ্ত কৰা হোৱা নাছিল, আৰু (২) যে ঘটনাসংঘটিত হোৱাৰ তাৰিখত দাৰ্জিলিং জিলাত অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন বলবৎ হোৱা নাছিল। পশ্চিম বংগ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা উচ্চ ন্যায়ালয়ত আবেদন কৰাৰ পিছত, নিয়ন্ত্ৰণ আদেশৰ ৩৬ নং দফাৰ অধীনত অনুমোদনৰ অনুপস্থিতিৰ বিষয়টো বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীয়ে এৰি দিছিল কিয়নো কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ পৰৱৰ্তী অধিসূচনাৰ দ্বাৰা ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তা

বাতিল কৰা হৈছিল। দ্বিতীয় বিষয়ত, উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ বিজ্ঞ ন্যায়াধীশসকলে কৈছিল যে আইনখন দাৰ্জিলিং জিলালৈ বৈধভাৱে সম্প্ৰসাৰিত কৰা হৈছিল আৰু ঘটনাটোৰ তাৰিখত সেই অঞ্চলত কাৰ্যকৰী আছিল, যেনে ১৪-১০-১৯৪৯। আপীলকাৰীক দোষমুক্ত কৰা টো আঁতৰাই ৰখা হৈছিল, দণ্ডাধীশৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা দোষী সাব্যস্ত কৰাৰ আদেশ পুনৰুদ্ধাৰ কৰা হৈছিল, আৰু আপীলকাৰীক চাৰি মাহৰ সশ্রম কাৰাদণ্ড দিয়া হৈছিল।

অপৰাধটো কথিত আয়োগৰ সময়ত ১৯৪৬ চনৰ অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন বলবৎ আছিল নে নাই সেই বিষয়ে মুখ্য আইনী যুক্তি বুজিবলৈ, কেইটামান আইন আৰু আদেশৰ প্ৰাসঙ্গিক ব্যৱস্থা আৰু সেইবোৰৰ তাৰিখ নিৰ্ধাৰণ কৰা প্ৰয়োজন। অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন ১৯-১১-১৯৪৬ তাৰিখে কাৰ্যকৰী হৈছিল। ভাৰত চৰকাৰ আইন, ১৯৩৫-ৰ ধাৰা ৯২ (১), নিম্নলিখিত ধৰণে প্ৰদান কৰা হৈছে:-

"..... ফেডাৰেল বিধানমণ্ডল বা প্ৰাদেশিক বিধানমণ্ডলৰ কোনো আইন, কোনো বাদ পৰা এলেকা বা আংশিকভাৱে বাদ পৰা এলেকাত প্ৰযোজ্য নহ'ব, যদিহে ৰাজ্যপালে ৰাজহুৱা অধিসূচনাৰ দ্বাৰা নিৰ্দেশ নাদিয়ে, আৰু ৰাজ্যপালে যিকোনো আইনৰ সন্দৰ্ভত এনে নিৰ্দেশনা দিয়াৰ নিৰ্দেশ দিব পাৰে যে আইনখন অঞ্চলটোত ইয়াৰ প্ৰয়োগৰ বাবে প্ৰযোজ্য হ'ব, ...। তেওঁ উপযুক্ত বুলি ভবাৰ দৰে ব্যতিক্ৰম বা পৰিৱৰ্তনসাপেক্ষে প্ৰভাৱ পেলাব।"

এই ধাৰাৰ দ্বাৰা তেওঁক প্ৰদান কৰা ক্ষমতাব্যৱহাৰ কৰি, বংগৰ ৰাজ্যপালে ১৪ ডিচেম্বৰ, ১৯৪৬ তাৰিখে প্ৰকাশিত এক জাননীৰ দ্বাৰা নিৰ্দেশ দিছিল যে অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন দাৰ্জিলিং জিলাত প্ৰযোজ্য হ'ব, যিটো এক বাদ পৰা এলেকা আছিল।

অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ ধাৰা ১ (৩)ত উল্লেখ কৰা হৈছে যে ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানমণ্ডল) আইন, ১৯৪৬ (৯ আৰু ১০ জিঅ' ৬, চি.এইছ ৩৯)ৰ ধাৰা ৪-ত উল্লেখ কৰা ম্যাদৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ বন্ধ হ'ব। পৰৱৰ্তী আইনৰ ধাৰা ৪-ত নিম্নলিখিত ধৰণে প্ৰদান কৰা হৈছে:-

"উল্লেখ কৰা সময়....এই আইন খন গৃহীত হোৱাৰ সময়ত জৰুৰীকালীন অৱস্থাৰ ঘোষণা কাৰ্যকৰী হোৱা বন্ধ হোৱা বা, যদি ৰাজহুৱা অধিসূচনাৰ দ্বাৰা গভৰ্ণৰ জেনেৰেলে নিৰ্দেশ দিয়ে, সেই তাৰিখৰ পৰা আৰম্ভ হোৱা দুবছৰৰ ম্যাদৰ সৈতে আৰম্ভ হোৱা এক বছৰৰ ম্যাদ:

যদিহে এইটো আৰু প্ৰায়ে সংসদৰ দুয়োখন সদনৰ দ্বাৰা উক্ত ম্যাদ বৃদ্ধিৰ অনুমোদন জনোৱা প্ৰস্তাৱ হিচাপে, উক্ত ম্যাদটো সেই তাৰিখৰ পৰা বাৰ মাহৰ বাবে বৃদ্ধি কৰা হ'ব য'ত ইয়াৰ অন্যথা ম্যাদ উকলি যাব, সেয়েহে, ই কোনো ক্ষেত্ৰতে জৰুৰীকালীন ঘোষণা কাৰ্যকৰী হোৱা বন্ধ হোৱা তাৰিখৰ পৰা পাঁচ বছৰতকৈ অধিক সময় ধৰি অব্যাহত নাথাকে।"

এই শাখাত উল্লেখ কৰা জৰুৰীকালীন অৱস্থাৰ ঘোষণা ৩১-৩-১৯৪৬ তাৰিখে চলিবলৈ বন্ধ হৈছিল। ধাৰাটোৰ দ্বিতীয় অংশৰ অধীনত গভৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ দ্বাৰা জাননী ৰখাৰ অভাৱত, অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন প্ৰথম অংশৰ অধীনত কেৱল ৩১-৩-১৯৪৭ লৈকে কাৰ্যকৰী হৈ আছিল। অৱশ্যে গভৰ্ণৰ জেনেৰেলে জৰুৰীকালীন অৱস্থা বন্ধ কৰাৰ তাৰিখৰ পৰা ২ বছৰৰ বাবে নিজৰ শক্তি অব্যাহত ৰাখি ৩-৩-১৯৪৭ তাৰিখে এক জাননী জাৰি কৰে। এই অধিসূচনাৰ দ্বাৰা, সেয়েহে, অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন ৩১-৩-১৯৪৮ লৈকে কাৰ্যকৰী হৈ থাকিব। ১৮-৭-১৯৪৭ তাৰিখে, ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন গৃহীত হয়, আৰু

ভাৰত ১৫-৮-১৯৪৭ তাৰিখে এক ৰাজ্যক্ষেত্ৰ হৈ পৰে। ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন, ১৯৪৭ ৰ ধাৰা ১৯ (৪)ৰ সৈতে পাঠ কৰা ধাৰা ৯-ৰ অধীনত, গভৰ্ণৰ জেনেৰেলে ১৪-৮-১৯৪৭ তাৰিখে এক নিৰ্দেশ প্ৰদান কৰে, যিয়ে ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু আইনসভা) আইন, ১৯৪৬-ৰ ধাৰা ৪-ৰ বাবে "সংসদৰ দুয়োখন সদন"ৰ বাবে "ৰাজ্যক্ষেত্ৰ বিধানমণ্ডল" শব্দবোৰসলনি কৰে, আৰু লগতে এক অভিযোজনৰ দ্বাৰা এটা নতুন ধাৰা ৪ প্ৰৱৰ্তন কৰে। এইটো প্ৰদান কৰা যে ৰাজ্যক্ষেত্ৰ বিধানমণ্ডলৰ ক্ষমতা সংবিধান সভাৰ দ্বাৰা ব্যৱহাৰ কৰা হ'ব। ২৫-২-১৯৪৮ তাৰিখে, সংবিধান সভাই অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ কাৰ্যকলাপ ৩১-৩-১৯৪৯ লৈ এক বছৰলৈ বৃদ্ধি কৰাৰ প্ৰথম প্ৰস্তাৱ গৃহীত কৰে। ২৩-৩-১৯৪৯ তাৰিখে, বিধানসভাৰ দ্বাৰা দ্বিতীয় প্ৰস্তাৱ গৃহীত হয় যাৰ ফলত আইনখনৰ আয়ুস আৰু এবছৰৰ বাবে ৩১-৩-১৯৫০ লৈ বৃদ্ধি কৰা হয়।

এই আইন আৰু অধিসূচনাসমূহৰ সন্দৰ্ভত আপীলকাৰীৰ হৈ তিনিটা প্ৰশ্নৰ আস্থান জনোৱা হৈছিল:- প্ৰথমতে, ১৯৪৬ চনৰ ১৪ ডিচেম্বৰৰ ৰাজ্যপালৰ অধিসূচনাই দাৰ্জিলিং জিলাত অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ কাৰ্যকলাপ আইনখনৰ সেই সময়ৰ জীৱনকালৰ বাহিৰেও অব্যাহত ৰাখিছিল, অৰ্থাৎ জৰুৰীকালীন অৱস্থা বন্ধ হোৱাৰ তাৰিখৰ পৰা এবছৰৰ ম্যাদ; দ্বিতীয়তে, গভৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ ৩-৩-১৯৪৭ ৰ অধিসূচনাৰ দ্বাৰা অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ আজীৱন বৃদ্ধি কৰাৰ পিছত ভাৰত চৰকাৰ আইনৰ ধাৰা ৯২(১)ৰ অধীনত ৰাজ্যপালৰ দ্বাৰা নতুন জাননী ৰখাৰ প্ৰয়োজন নাছিল নেকি; আৰু তৃতীয়তে, সংবিধান সভাই গৃহীত কৰা প্ৰস্তাৱবোৰে অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ আয়ুস বৃদ্ধি কৰিবলৈ কাম কৰিব পাৰে নে নাই।

এতিয়া, এয়া স্পষ্ট যে অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ ধাৰা ১(৩)ৰ অধীনত, ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানমণ্ডল) আইন, ১৯৪৬-ৰ ধাৰা ৪-ত উল্লেখ কৰা ম্যাদৰ ম্যাদ উকলি যোৱাৰ ওপৰত ইয়াৰ প্ৰভাৱ বন্ধ হ'ব। সেই ধাৰাত উল্লেখ কৰা ম্যাদ জৰুৰী অৱস্থা বন্ধ হোৱাৰ তাৰিখৰ পৰা এবছৰ নহয়। যদি গভৰ্ণৰ-জেনেৰেলে অধিসূচনাৰ দ্বাৰা নিৰ্দেশনা দিয়ে তেন্তে ২ বছৰ হ'ব পাৰে, আৰু ই প্ৰৱন্ধৰ অধীনত প্ৰতি বছৰৰ কিস্তিত সৰ্বাধিক ৫ বছৰলৈকে যাব পাৰে। অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ কাৰ্যকাল নিৰ্ধাৰণ কৰাটো এনেদৰে আন কোনো আইনৰ ওপৰত এৰি দিয়া নহয়। এইটো আইনৰ দ্বাৰা নিজেই প্ৰদান কৰা হয়। ইতিমধ্যে কোৱাৰ দৰে, ৰাজ্যপালে জাৰী কৰা ১৪ ডিচেম্বৰ, ১৯৪৬-ৰ অধিসূচনাত দাৰ্জিলিং জিলাত অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইন প্ৰয়োগ কৰা হৈছিল, আৰু গভৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ অধিসূচনাৰ দ্বাৰা ইয়াৰ জীৱন ৩১-৩-১৯৪৮ লৈ বৃদ্ধি কৰা হৈছিল। দাৰ্জিলিং জিলাত আইনখনৰ জীৱন কাল অব্যাহত ৰাখিবলৈ ভাৰত চৰকাৰ আইনৰ ধাৰা ৯২(১)ৰ অধীনত কিয় নতুন অধিসূচনাৰ প্ৰয়োজন সেয়া দেখা কঠিন। ৰাজ্যপালৰ অধিসূচনাই সেই জিলাৰ বাবে ইয়াৰ প্ৰযোজ্যতাৰ বাবে কোনো নিৰ্দিষ্ট ম্যাদ নিৰ্ধাৰণ নকৰাকৈ দাৰ্জিলিঙলৈ আইনখন সম্প্ৰসাৰিত কৰে, আৰু সেয়েহে ই অনুসৰণ কৰে যে যেতিয়ালৈকে ই বাকী ভাৰতৰ ভিতৰত কাৰ্যকৰী হৈ থাকে তেতিয়ালৈকে এই আইনখন জিলাখনত বলবৎ থাকিব। ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন বলবৎ হোৱাতকৈ ইয়াৰ প্ৰভাৱ আগতে বন্ধ হ'লেহে আৰু আইনসভাৰ দ্বাৰা পুনৰ আইন প্ৰণয়ন কৰা হ'লে হে যিটো এটা বাদ পৰা এলেকাত প্ৰয়োগ কৰিবলৈ বিচৰা হৈছিল, তেতিয়াহে ভাৰত চৰকাৰ আইনৰ ধাৰা ৯২(১)ৰ অধীনত ৰাজ্যপালৰ দ্বাৰা এক অধিসূচনাৰ প্ৰয়োজন হ'ব পাৰে। অন্যথা, নতুন অধিসূচনাৰ প্ৰশ্ন উত্থাপিত নহয়।

ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইন, ১৯৪৭-ৰ ধাৰা ১৯(৪)ত নিম্নলিখিত ধৰণে প্ৰদান কৰা হৈছে:-

"এই আইনত, অন্যথা প্ৰয়োজন হোৱা প্ৰসংগৰ বাহিৰে-

ভাৰত চৰকাৰ আইন, ১৯৩৫-ৰ প্ৰসংগত অন্তৰ্ভুক্ত আছে সেই আইনখন সংশোধন কৰা বা পৰিপূৰক কৰা যিকোনো আইনৰ প্ৰসংগ, আৰু বিশেষকৈ, ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানমণ্ডল) আইন, ১৯৪৬ৰ প্ৰসংগ;....।”

ভাৰতীয় স্বাধীনতা আইনৰ ধাৰা ৯ আৰু ১৯-ৰ অধীনত গভৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ দ্বাৰা কৰা অভিযোজনবোৰে ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানমণ্ডল) আইনৰ ধাৰা ৪-ত "সংসদৰ দুয়োখন সদন"ৰ বাবে "সংবিধান সভা" শব্দবোৰসলনি কৰিছিল, আৰু সংবিধান সভাই বিভিন্ন তাৰিখৰ দুটা প্ৰস্তাৱৰ দ্বাৰা অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ আয়ুস ৩১-৩-১৯৫০ লৈ বৃদ্ধি কৰিছে। গভৰ্ণৰ জেনেৰেলৰ আদেশৰ দ্বাৰা অভিযোজন কাৰ্যকৰী হোৱাৰ লগে লগে, সংবিধান সভাই ভাৰত (কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ আৰু বিধানমণ্ডল) আইনৰ ধাৰা ৪-ৰ অধীনত সংসদৰ দুয়োখন সদনক প্ৰদান কৰা ক্ষমতা অধিগ্ৰহণ কৰে। অভিযোজনৰ বৈধতা প্ৰশ্নৰ বাহিৰত।

যতীন্দ্ৰ নাথ গুপ্তা বনাম বিহাৰ প্ৰদেশ আৰু অন্যান্যৰ (১) ঘটনাৰ ইয়াত কোনো আবেদন নাই। এতিয়া আমাৰ সন্মুখত থকা ক্ষেত্ৰত, বিধানমণ্ডলে নিজেই নিজৰ মত প্ৰয়োগ কৰিছে আৰু আইনখনৰ ম্যাদ নিৰ্ধাৰণ কৰিছে, কিন্তু ব্যৱস্থাবোৰ এক নিৰ্দিষ্ট ধৰণে কাম কৰিবলগা কিস্তিৰ দ্বাৰা সৰ্বাধিক ম্যাদত উপনীত হ'বলৈ এৰি দিছে। ইয়াত প্ৰতিনিধিত্বৰ কোনো প্ৰশ্নই নাই, যিকোনো আইনী ক্ষমতাৰ প্ৰতিনিধিত্ব যথেষ্ট কম।

সেয়েহে আপীলটো বিফল হয় আৰু খাৰিজ কৰা হয়।

১৯৫১ চনৰ ফৌজদাৰী আপীল নং ২৫।

এই ক্ষেত্ৰত, আপীলকাৰী বিচান চান্দ মোল্লাক তেওঁৰ নিয়োগকৰ্তা মেচাৰ্ছৰ হৈ দ'ম দ'ম বিমানবন্দৰত এখন বিশেষভাৱে চাৰ্টাৰ্ড বিমানত ট্ৰাকৰ পৰা ২৮ বেগ মিলত তৈয়াৰী কাপোৰ বোজাই কৰাৰ অভিযোগ আৰোপ কৰা হৈছিল। পশ্চিম বংগ কপাহ কাপোৰ আৰু সূতা আন্দোলন নিয়ন্ত্ৰণ আদেশ, ১৯৪৭-ৰ দফা ৪ (২)ৰ অধীনত প্ৰয়োজন অনুসৰি অনুমতি অবিহনে অমৰচান্দ পান্নালাল। তেওঁক অত্যাৱশ্যকীয় যোগান আইনৰ ধাৰা ৮ ৰ সৈতে পাঠ কৰা ধাৰা ৭ (১)ৰ অধীনত দোষী সাব্যস্ত কৰা হৈছিল আৰু বাৰেকপুৰৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দণ্ডাধীশৰ দ্বাৰা ৯ মাহৰ সশ্রম কাৰাদণ্ড আৰু ১০০০ টকাৰ জৰিমনা বিহা হৈছিল। ২৪-পৰগণাৰ সত্ৰ ন্যায়াধীশে অভিযুক্তৰ দ্বাৰা পছন্দ কৰা আপীল খাৰিজ কৰিছিল। উচ্চ ন্যায়ালয়ত তেওঁৰ দ্বাৰা দাখিল কৰা এটা পুনৰীক্ষণ আবেদনে একেই পৰিস্থিতি ভাগ বতৰা কৰিছিল।

এই আপীলত অনুৰোধ কৰা আইনী যুক্তিটো আগৰ আপীলৰ দৰে একে আছিল, আৰু ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰা কাৰণবোৰৰ বাবে ইয়াক অযোগ্য বুলি প্ৰতিহত কৰিব লাগিব। এটা বিশেষ বিষয়ত যুক্তি দিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছিল যে অসং অভিপ্ৰায় উপাদানটোৰ অভাৱ আছিল। কিন্তু প্ৰশ্নটো উচ্চ ন্যায়ালয়ে বিবেচনা কৰিছিল, আৰু এইটো কোৱা হৈছিল যে দুটা তথ্য আছে যাৰ পৰা অসং অভিপ্ৰায় অনুমান কৰিব পাৰি। যেতিয়া প্ৰশ্ন কৰা হৈছিল, অভিযুক্তজনে কৈছিল যে তেওঁ হস্ততাঁতৰ গাঁঠি বোজাই কৰি আছিল, মিলত তৈয়াৰী কৰা কাপোৰ নহয়। তেওঁৰ ওচৰত কোনো অনুমতি নাছিল আৰু আনকি তেওঁৰ নিয়োগকৰ্তাৰ পৰাও কোনো প্ৰস্তুত কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাছিল। পৰিস্থিতিত এই তথ্যবোৰে অপৰাধমূলক অভিপ্ৰায়ৰ অনুমান নিশ্চিত কৰে।

সেয়েহে এই আবেদনও খাৰিজ কৰা হ'ব।

আপীলকাৰীৰ এজেণ্ট: আৰ. আৰ. বিশ্বাস।

উত্তৰদাতাৰ বাবে এজেণ্ট: পি. কে. বসু।

হস্তক্ষেপকাৰীৰ এজেণ্ট: পি. এ. মেহতা।

@@@@